

- Ponadto według strony skarżącej zastosowanie kryteriów TBT do substancji nieorganicznych nie jest spójne z innymi aktami prawnymi, które zostały wdrożone w dziedzinie regulowanych substancji chemicznych.
 - Strona skarżąca utrzymuje wreszcie, że w odniesieniu do substancji kwalifikujących się do zastąpienia zastosowanie kryteriów TBT do związków miedzi wykracza poza to, co niezbędne do osiągnięcia celów, którym służy rozporządzenie nr 1107/2009, a w rozporządzeniu tym błędnie zinterpretowano zasadę ostrożności.
2. W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi posiłkowo, że poprzez objęcie związków miedzi zakresem regulacji rozporządzenia wykonawczego 2015/408 Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2015 – Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-316/15)

(2015/C 294/90)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 31 marca 2015 r. (notyfikowanej jako dokument nr C (2015) 2230) dotyczącej odmowy wniesienia wkładu finansowego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na rzecz dużego projektu „Utworzenie innowacyjnych usług w centrum usług wspólnych IBM we Wrocławiu”, stanowiącego część programu operacyjnego „Innowacyjna Gospodarka”, objętego pomocą strukturalną w ramach celu Konwergencja w Polsce,
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej wykładni art. 3 ust. 2 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 ⁽¹⁾ poprzez przyjęcie, że inwestycja polegająca na tworzeniu centrów usług wspólnych, w tym zatrudnieniu specjalistów z branży IT opracowujących innowacyjne usługi, nie stanowi „inwestycji produkcyjnej przyczyniającej się do tworzenia i ochrony trwałych miejsc pracy” w rozumieniu tego przepisu i w rezultacie nie może być współfinansowana ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.
2. Zarzut drugi dotyczący błędnej wykładni warunków przyznania współfinansowania ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego poprzez przyjęcie, że współfinansowane mogą być wyłącznie inwestycje o „przełomowym potencjale innowacyjnym” oraz zarzut błędnej oceny projektu poprzez przyjęcie, że nie zapewnia on zgodności z osią priorytetową IV Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka ze względu na brak innowacyjności.

3. Zarzut trzeci dotyczący błędnej oceny projektu poprzez stwierdzenie braku uzasadnienia dla przyznania wkładu publicznego oraz zarzut błędnej wykładni warunków przyznania współfinansowania z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego poprzez przyjęcie, że wypłata dywidendy na zasadach przewidzianych w projekcie stanowi przeszkodę do przyznania współfinansowania.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady lojalnej współpracy oraz naruszenia art. 41 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1083/20064 poprzez rażące przekroczenie terminu oceny projektu, zmianę podejścia do możliwości finansowania inwestycji w sektorze usług w toku tej oceny oraz pominięcie wyjaśnień władz polskich o innowacyjności projektu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1080/2006 z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1783/1999 (Dz. Urz. UE L 210, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2015 r. – Ocean Capital Administration i in./Rada

(Sprawa T-332/15)

(2015/C 294/91)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ocean Capital Administration GmbH (Hamburg, Niemcy); First Ocean Administration GmbH (Hamburg); First Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Second Ocean Administration GmbH (Hamburg); Second Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Third Ocean Administration GmbH (Hamburg); Third Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Fourth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Fourth Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Fifth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Fifth Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Sixth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Sixth Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Seventh Ocean Administration GmbH (Hamburg); Seventh Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Eighth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Eighth Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Ninth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Ninth Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Tenth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Tenth Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Eleventh Ocean Administration GmbH (Hamburg); Eleventh Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Twelfth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Twelfth Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Thirteenth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Fourteenth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Fifteenth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Sixteenth Ocean Administration GmbH (Hamburg); IRISL Maritime Training Institute (Teheran, Iran); Kheibar Co. (Teheran); Kish Shipping Line Manning Co. (Kish Island, Iran) (przedstawiciele: P. Moser, QC, E. Metcalfe, barrister, oraz M. Taher, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie, że decyzja Rady 2013/497/WPZiB z dnia 10 października 2013 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB oraz rozporządzenie Rady (UE) nr 971/2013 z dnia 10 października 2013 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 267/2012 (Dz.U. L 272, s. 1), które to akty dotyczą środków ograniczających wobec Iranu, nie mają do nich zastosowania, ze względu na ich niezgodność z prawem;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/556 z dnia 7 kwietnia 2015 r. zmieniającej decyzję Rady 2010/413/WPZiB (Dz.U. L 92, s. 101) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/549 z dnia 7 kwietnia 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 (Dz.U. L 92, s. 12), które to akty dotyczą środków ograniczających wobec Iranu, w zakresie, w jakim dotyczą one skarżących;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.